

Nové konfixy ve francouzštině

(FF JU České Budějovice, 2013)

Práce Ivany Daňkové se věnuje problematice konfixace ve francouzštině, přičemž jejím hlavním cílem bylo ověřit produktivnost konfixů, které se účastní vzniku nových pojmenování v současném jazyce.

V úvodní části nejprve definuje pojem konfixace a představuje jednotlivé teorie, které se problematikou zabývají. Zmiňuje definiční rysy konfixace, kterou vymezuje jak vůči derivaci na straně jedné, tak vůči kompozici na straně druhé, všímá si i otázky pozice konfixů či otázky internacionalizace. Konfixaci jakožto slovtvorný proces řadí do kompozice, přičemž konfixáty považuje za zvláštní kategorii kompozit. Argumenty pro tuto volbu nejsou dle mého názoru uvedeny zcela zřetelně, při obhajobě bych uvítal, kdyby autorka mohla jasněji vyložit, proč je vhodné takto uvažovat a proč se jí nejeví užitečné konfixaci považovat za zvláštní slovtvorný způsob (jak činí např. A. Martinet). Zdá se, že často cituje literaturu ze sekundárních zdrojů, aniž by to bylo vždy explicitně uvedeno. Některé položky v textu práce citované se v bibliografii nevyskytují vůbec (např. str. 17 Jean Peytard či Nándor Benedek, str. 19 S. Scalise). Některé informace uvedené v kapitole o internacionalizaci (3) nepovažuji za zcela relevantní vzhledem k tématu práce (zpětné výpůjčky str. 22 -23). Čím jsou podloženy překlady termínů na str. 14? Proč je termín *racine* jednou překládán jako *základ*, podruhé jako *kmen* apod.? Celkově hodnotím teoretickou část jako poněkud stručnou, nepolemickou, ovšem neshledávám v ní žádná věcná či metodologická pochybení.

Vlastní analytickou část prováděla diplomantka pomocí korpusu Sketch Engine. Šlo jí v podstatě o to zjistit, zda se v korpusu vyskytují výrazy vytvořené již atestovanými konfixy a v jaké frekvenci. Zvláštní pozornost pak věnuje tzv. moderním konfixům, které dělí do tří skupin podle etymologické typologie (na základě J. Radimský, 2007). Zde bych opět uvítal podrobnější a explicitnější vyjasnění postupu, jakým autorka konfixáty vyhledávala. Pokud jde o klasické konfixy, zdá se, že postupovala podle seznamu uvedeného na str. 29-30 vytvořeného na základě L. Guilbert (1971: 18-31). Nedaří se mi ale nalézt výklad o tom, odkud čerpá tzv. moderní konfixy. Na základě čeho byl vytvořen jejich seznam? Dále, jaké bylo kritérium pro řazení konfixátů mezi polysémní konfixy? Jde mi zejména o rozlišení mezi případy z tabulky č. 17 a 18 (např. *ethno-* a *bio-*). K etymologickým analýzám výhrady nemám, byly-li dělány podle deklarovaných zdrojů (nesprávné uvedení významu výrazu *mobile 1* v tabulce 56 považuji za omyl). Další dotaz ovšem směřuji k vymezení tzv. klasických konfixů. Výrazy jako *cata-*, *anti-* či *hyper-* jsou v řečtině předložky stejně jako latinské *infra-* či *super-*. Lze výrazy jimi utvořené považovat v souladu s definicí uvedenou na str. 19 za konfixáty? Práce si kladla za cíl na základě korpusové analýzy identifikovat nově vzniklé konfixáty (str. 7). Co ovšem autorka považuje za nově vzniklý konfixát? Nalezla nějaké takové útvary? Pokud jde o analýzu vnitřní struktury konfixátů, srovnávala autorka údaje z korpusu Sketch Engine s předchozími studii (existují-li)? Nejsou-li v textu práce všechny tyto informace uvedeny, hodnotím analytickou část jako metodologicky poněkud vágní, s výsledky spíše dokumentačního rázu.

Přes uvedené připomínky práci doporučuji k obhajobě. Jako celkové hodnocení navrhuji známku **velmi dobře**.

V Českých Budějovicích dne 12. srpna 2013.

doc. PhDr. Ondřej Pešek, Ph.D.